

HOST

KRVAVÉ

Graham Masterton

SESTRY

KRVAVÉ SESTRY

Graham Masterton

KRVAVÉ

Graham Masterton

SESTRY

Brno 2017

Blood Sisters

Copyright © 2015 by Graham Masterton

Translation © Radka Klimičková, 2017

Cover photo © igorstevanovic / Shutterstock

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2017
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-323-4 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-324-1 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-325-8 (Formát MobiPocket)

Mé matce Mary, bez níž by se
toto dítě nenarodilo

Is minic a rinne bromach gioblach capall.

I z nezuživého hřiběte někdy vyroste statný kůň.

Irské přísloví

1

„Slyšel jsi to?“ zeptala se Clíodhna.

„Co?“ zajímal se Brian. Otáčel se kolem dokola a snažil se zjistit, kam se zaběhl jejich irský vlkodav Christy. Stáli vysoko na útesech nad Nohovalským zálivem. Foukal silný burácivý vítr a od jihozápadu se k nim valily žulově šedé mraky, táhnoucí pod sebou závěsy deště.

„Slyším někoho křičet, určitě,“ řekla Clíodhna. Stáhla z hlavy kapuci červené nepromokavé bundy a vítr jí rozcuchal světlé vlasy. „Zní to, jako by to přicházelo zezdola, z pláže.“

Brian se přestal točit a zaposlouchal se. „Ne,“ zabručel po chvíli. „Nic neslyším.“

„Přísahala bych, že někdo křičel.“

„Christy!“ zavolal Brian. „Kde sakra jsi, ty pitomče?“

„Tak bys na něj neměl volat, Briane,“ protestovala Clíodhna.

„Proč? Nezačne snad mluvit sprostě, nebo jo?“

„Ne, ale neurážej ho. Je taky Boží stvoření, stejně jako my.“

Brian se znovu chystal zakřičet „Christy!“, když se na okamžik vítr utišil a on zaslechl hrubé, vysoké zavřísknutí z míst někde pod nimi. Připomnělo mu to děsivý výkřik jeho kolegy řidiče, když ho otáčející se autobus linky 214 přimáčkl ke zdi capwellského autobusového depa. Byl to výkřik agonie a duševní bezmoci, výkřik někoho, kdo podle svých vážných zranění poznal, že nevyhnutelně zemře.

„Matko Boží,“ vydechl. Přistoupil k okraji útesu tak blízko, jak mu strach dovolil. Vysoká tráva ho šlehala do nohou. Pod útesem se rozkládala malá pláž, ale schovávala se pod

převísem, takže nebyla vidět celá. Brian zahlédl jenom roze-
klaná černá skaliska a mezi nimi zpěněné moře, jak se zvedal
přiliv. Moře bylo temně, jedovatě zelené.

„To nemůže být Christy, že ne?“ obávala se Cliodhna. „Neří-
kej mi, že spadl z toho útesu.“

Brian poodešel od okraje a zavrtěl hlavou. „Ne. Ne, neřekl
bych. To vůbec nezní jako Christy. Spíš jako člověk. Měl bych
tam slízt a kouknout se.“

„Možná bysme měli jenom zavolat sanitku. Zní to, jako by
byl zraněný, ne?“

„Hele, já se tam nejdřív mrknu. Stejně pochybuju, že tady
budeš mít signál.“

Brian se vydal zpátky, až došel k úzké průrvě mezi dvě-
ma masivními rozeklanými kusy skály. Už to bylo pár let od
doby, kdy tudy lezl naposledy, ale zdálo se, že lidé stezku dále
používají jako přístupovou cestu na pláž dole. V otvoru v jed-
nom z kamenů dokonce zahlédl vklíněnou prázdnou lahev od
limonády.

Začal opatrně lézt dolů a rukama se chytil keříků hlodá-
še a trsů trávy, aby udržel stabilitu. Výkřik se najednou ozval
znovu — ostrý, hrdelní a plný zoufalství. Brian se otočil ke
Cliodhně. Stála s rukou přitisknutou na ústa, jako by na něj
chtěla zavolat, aby se vrátil, i když věděla, že musí lézt dál.

Mraky se převalovaly na obloze a schovaly slunce. Začínalo
přšet. Brian se pomalu sunul podél převislého kraje skály. Stez-
ka dolů se prudce svažovala, takže se musel otočit čelem k úte-
su a pokračovat dolů pozpátku, stejně jako se slézá po žebříku.

Když se pěšina opět trochu narovnal, mohl se otočit a po-
prvé pod sebou zahlédl celou pláž. Ukrývala se mezi útesy
tvořícími tvar písmene „V“ a nebyla širší než šedesát, sedm-
desát metrů. Vypadalo to, jako by ostré kameny, které se na

ní povalovaly, někdo do písku zapíchal záměrně, aby zahnal případné vetřelce.

Nyní ale byly vidět jen vrcholky těchto kamenů, protože celá pláž byla pokryta těly mrtvých koní. Brian je ani nemohl spočítat. Většinou byla hnědá a nafouklá, ale ostatní už zetlela natolik, že z nich zbyly jen pytle chlupaté kůže s trčícími kostmi. Viděl kopyta, hřívy a zacuchané ocasy. Zápach byl překvapivě slabý, ale byla zima a přes těla se s každou vlnou přelévala ledová voda.

Dál dolů nelezl, ale vytáhl z kapsy větrovky telefon a udělal šest nebo sedm fotografií.

„Briane!“ zavolala Cliodhna. „Briane, jsi v pořádku? Není tam dole Christy, že ne?“

„Ne. Není tu. Lezu zpátky!“

Brian se začal pomalu sunout zase nahoru a vtom se ozval další výkřik, tak hlasitý a zdál se být tak blízko, že sebou Brian leknutím škubl. Podrážkami bot tápal po kamenech a snažil se znovu získat rovnováhu, aby nesklouzl dolů na pláž.

Znovu se otočil a zablýhl, jak jeden z koní otočil hlavu a zíral na něj krví podlitým okem. Zvíře tiše zaúpělo, jako když se vyfouknou dudy, a hlava mu zase klesla. *Ježíši, pomyslel si Brian. Chudák zvíře, je naživu. Co mám při všech svatých dělat?*

Namáhavě se plazil zpátky nahoru. Když se překulil přes okraj útesu, už silně přšelo. Cliodhna stála se shrbenými rameny a kapucí na hlavě.

„Co se stalo?“ zeptala se, když zahlédla výraz na Brianově tváři. „Co je to tam dole?“

„Koně,“ řekl. Vytáhl telefon, aby zjistil, zda má signál, ale bylo mu jasné, že je to beznadějně. Budou muset dojet k nejbližšímu domu a zavolat pomoc odtamtud.

„Koně?“ nechápala Cliodhna. „Jak to myslíš, koně?“

„Jsou tam koně. Celá hromada. Všichni jsou mrtví, kromě toho jednoho, kterej tak vřískal.“

„A co chceš dělat?“

„Zavoláme veterináře, samozřejmě. Musejí ho utratit, ne? Já ho sakra k životu nepřivedu.“

Rozhlédl se kolem sebe a jednou rukou si chránil oči před deštěm. „Kde je ten Christy? Někdy bych na něj nejradši vzal klacek.“

„Jestli už chceš jet, abys mohl někoho zavolat, počkám tady,“ navrhla Cliodhna. Jako by chtěl upozornit na vážnost situace, ozval se výkřik znovu. Možná to bylo ozvěnou z útesů, ale znovu to znělo, jako když ho Brian zaslechl poprvé — jako když křičí člověk.

„Tak jo,“ souhlasil. „Ty tady počkej, ale nechod' moc blízko ke kraji. Nic odsud neuvidíš, navíc nechci, abys skončila jako ty koně.“

Vyrazil zpátky ke kraji zoraného pole, kde nechal zaparkované své volvo kombi. Když k vozu přišel blíž, všiml si, že Christy sedí vedle něj, šedivý, ucouraný a celý zmáčený. Jazyk mu visel z tlamy ven. Když pes Briana zahlédl, vstal a oklepal se, ale zůstal na místě, jako by nechtěl nic jiného než naskočit do auta a jet domů.

Brian se zastavil, strčil si dva prsty mezi rty a ostře zahvízdal, aby dal Cliodhně najevo, že má přijít.

Otočil se na Christyho, který zvláštěně chraplavě zavrčel. Brian si pomyslel: *Nelíbí se ti tady, hochu, co? Víš, že se tady stalo něco hroznýho. Nakonec to vypadá, že nejsi takovej pito-mec, jak jsem si myslel.*

2

Katie vyšla z malé koupelny po straně své kanceláře a všimla si, že u jejího stolu stojí inspektor O'Rourke s modrou papírovou složkou pod paží.

„Á, Francisí,“ usmála se. „Omlouvám se, že jsem vás nechala čekat.“

„To nic, madam,“ odvětil inspektor O'Rourke. „Jste v pořádku? Vypadáte trochu otřeseně, jestli to tak mohu říct.“

Katie se pokusila upravit si prsty vlasy a srovnala si sako. „Je mi skvěle, Francisí, děkuju. Včera jsme si zašli na kari a musela jsem sníst nějakou zkaženou krevetou.“

„Ani vám nebudu vykládat, jak to dopadlo, když jsem si dal kari naposledy já,“ usmál se inspektor O'Rourke. „Rodina a kamarádi mě tři dny neviděli, víc asi nemusím dodávat.“

Katie se posadila za stůl. „Co to pro mě máte?“

„Tohle? To jsou ta čísla o odsouzených imigrantech. Omlouvám se, že to trvalo tak dlouho. Právě nám ale volali z pečovatelského domu Mount Hill v Montenotte. Jedna jejich klientka byla nalezena mrtvá a doktorovi, který ji prohlížel, se na tom něco nezdá.“

Katie cítila, jak se jí znovu stáhl žaludek. Zavřela oči a přitiskla si ruku k ústům. Přemýšlela, jestli nebude muset znovu odběhnout na toaletu, ale po několika vteřinách nevolnost polevila. Přesto se Katie cítila roztřesená a zpacená.

„Jste určitě v pořádku, madam?“ zeptal se inspektor O'Rourke a účastně naklonil hlavu na stranu.

„Ano, jsem. Zvládnou to. Kdo je ta zemřelá?“

„Je to třiaosmdesátiletá žena. Personál ji našel dnes ráno v posteli. Předpokládali, že se jedná o přirozené úmrtí. Konec konců je to domov důchodců, takže jim tam lidé umírají celkem pravidelně.“

„A co se na tom tomu doktorovi nezdá?“

„Zavolali ho, aby ji ohledal. Po krátkém vyšetření ale zjistil, že v sobě ta žena má cizí předmět.“

„Cizí předmět? Jaký cizí předmět?“

Inspektor O'Rourke si přejel prstem po krku za límcem od košile, jako by nevěděl, jak se vyjádřit.

„Byla to figurka,“ řekl nakonec. „Vlastně se jednalo o sošku Panny Marie. Doktor ji vyjmul, ale kromě toho se oběti dál nedotýkal.“

„Měla v sobě sošku Panny Marie?“

„Je to trochu svatokrádež, ale ano. Strážmistryně Ni Nualánová a detektiv O'Donovan už jsou asi na cestě, aby si promluvíli s ředitelem a personálem. Také jsem jim doporučil, aby zavolali technické oddělení. Strážmistryně to také samozřejmě oznámila soudnímu patologovi.“

„Víme, kdo je ta zesnulá?“ zeptala se Katie.

„Zatím ji formálně neidentifikovali, ale zjevně se jedná o sestru Bridget Healyovou, která působila v ženském klášteře Bon Sauveur na Saint Luke's Crossu.“

„To mi něco říká,“ zamyslela se Katie. „Proč mi to něco říká?“

„To netuším, madam,“ pokrčil rameny inspektor O'Rourke. „Já s jeptiškami moc do styku nepřicházím.“

Katie vstala. „Asi se tam zajedu podívat sama, abych zjistila, o co jde. Co kdybyste jel se mnou?“

„Samozřejmě,“ souhlasil inspektor O'Rourke. „Něco na tom smrdí, vidíte?“

„Kdykoli v jedné větě slyším ‚podezřelé úmrtí‘ a ‚klášter‘, vždycky cítím něco shnilého, Francisi. Možná se v tomhle případě pletu, ale ráda bych se na to zajela mrknout.“

„Jak chcete, madam. Tady,“ podal jí složku, kterou přinesl s sebou. Na policejní oddělení v Anglesea Street ho přidělili teprve před sedmi týdny, ale Katie mu začínala důvěřovat a spoléhat na něj. Byl malý a podsaditý a měl kaštanové vlasy, které si po stranách nechal vyholit a nahoře zůstaly delší a vlnité. Účes zdůrazňoval jeho rudé uši. V kulatém obličejí s nosem jako knoflík svítily světle zelené oči, nad nimiž se klenulo jakoby neustále povytažené obočí. Policista tak vypadal pořád překvapený něčím, co právě zjistil. Působil spíš jako něčí dobrosrdečný strýček než policejní inspektor, ale Katie o něm brzy zjistila, že je prozíravý, umí poznat charakter lidí a je neoblomný.

Seznámila se i s jeho ženou Maeve, která se zdála být stejně neústupná. Kdyby došlo na domácí neshody, Katie by nevěděla, na koho z nich si vsadit.

Poklepal na papírovou složku. „Za posledního půl roku bylo úspěšně usvědčeno o osm procent imigrantů méně,“ řekl jí. „A deportováno bylo o třináct procent nelegálních přistěhovalců méně. Říkal jsem si, že budete chtít potvrzení o tom, že tu bojujeme předem prohranou bitvu.“

„Jako bych to nevěděla,“ povzdychla si Katie. „Každopádně zítra odpoledne máme schůzku s Irským centrem pro pomoc imigrantům ohledně zločinů páchaných přistěhovalci, tam to můžeme probrat. Pořád je tu hodně svatouškovských idealistů, kteří si myslí, že deportace přistěhovalce kvůli vloupání se nebo znásilnění se rovná transportu do Austrálie v dobách hladomoru. ‚Fields of Athenry‘ a tak dál.“

Inspektor O'Rourke se zašklebil. „Já teda nevidím žádnou paralelu mezi Michaelem, který Trevelyanovi ukradl kukuřici,

aby nasýtil svoje hladovějící děti, a Bootaanem, který ubodá těhotnou ženu za denního světla, protože mu nechtěla dát mobil.“

Katie si z věšáku vzala svůj červený dufflecoat. Na chvíli se zamyslela, jestli nebude muset znovu na toaletu, ale zdálo se, že se jí žaludek už zklidnil. Brala tablety s vitamínem B6 a pila zázvorový čaj; nevolnosti každopádně nebyly tak silné, jako když čekala Seamuse, dej Bůh klid jeho dušičce.

Montenotte se nacházelo na prudkém kopci na severní straně města a za jasných dnů odtamtud byl výhled na řeku Lee, centrum města a v mlze zahalené zelené kopce za ním. Toto ráno ale byla mlha a velké chladno. Mlhu však pozlacovaly sluneční paprsky a Katie předpokládala, že se opar brzy protrhá.

Dům s pečovatelskou službou byl dříve klášter, postavený v osmdesátých letech devatenáctého století jako útulek pro chudé a staré lidi. Jeho čelní strana natřená našedo se táhla přes osmdesát metrů, byla tři patra vysoká a z tmavé břidlicové střechy shlížela vikýřová okna. Před budovou stála zaparkovaná dvě policejní auta, bílá dodávka technického oddělení a sanitka.

Jakmile zabočili z Middle Glanmire Road na parkoviště, Katie se ulevilo, že na místě nezahlédla žádné televizní vozy ani auta reportérů, které znala. Neměla náladu na otázky o podezřelém úmrtí postarší řádové sestry z kláštera Bon Sauveur.

Na Katie a inspektora O'Rourkea už na schodech před budovou čekala strážmistryně Ni Nuallánová. Blond vlasy si nechala narůst a spleťla si je do copu. Na sobě měla krátký přepásaný kabát tmavě modré barvy, a i když jí na očích bylo znát nevyspání a neměla žádný make-up, slušelo jí to.

„Není tam moc co vidět, paní komisařko,“ řekla na úvod. „Jen stará paní a spousta dalších starých lidí, kteří co nevidět půjdou nahoru za ní.“

„Máte parádní kabát, Kyno,“ poznamenala Katie a položila jí ruku na rameno. „Takový by se mi hodil taky.“

„Děkuju. Je jenom z Markse a Spencera, ale měli na něj slevu třicet pět eur. Kdo by tomu odolal?“

„Už jste mluvila s personálem?“

Strážmistyně Ni Nuallánová vytáhla poznámkový blok. „Mluvila jsem s ředitelem Noelem Pardoem a Nevinou Cormacovou, což je vrchní ošetřovatelka. A taky s doktorem McNallym, kterého k sestře Bridget zavolali, když ji našli. Ten už ale musel odjet za pacientem. Dal mi na sebe číslo, kdybychom ho potřebovali.“

Ztěžka otevřela masivní lakované dubové dveře, které vedly do vestibulu domu, a Katie a inspektor O'Rourke ji následovali dovnitř. U recepce stál nervózně vypadající muž ve zplhlém saku z hnědého tvídu a mluvil s šedovlasou recepční za pultem. Muž byl velký a neupravený, s kravatou nakřivo a v bílé košili, která mu trčela z kalhot a odhalovala velké břicho. Jeho vlasy měly barvu ovesných vloček a pokožku měl ještě od letní dovolené opálenou do oranžova.

„Pane Pardoe, tohle je komisařka Maguirová a inspektor O'Rourke,“ představila je Kyna.

Noel Pardoe napřáhl buclatou ruku se zlatým pečetním prstenem. „No páni, komisařka, vážně? Nenapadlo by mě, že je smrt sestry Bridget natolik záhadná, že kvůli ní přijede hned nejvyšší šarže.“

Katie jeho podanou ruku ignorovala a krátce se na něj usmála. „Každá podezřelá smrt si zaslouží moji pozornost, pane Pardoe, i když se ne vždycky objevím osobně.“

„Ale samozřejmě. Nechtěl jsem tím říct, že byste tomuhle případu neměla věnovat pozornost. To zcela jistě uděláte. Ale nehledě na jeden nezvyklý aspekt skonu sestry Bridget...“

„Myslíte tu sošku?“

„No ano, tu sošku,“ přikývl Noel Pardoe. Při slově soška si olízl rty, jako by to slovo mělo nějakou pachuč. „Nehledě na ni pochopte, že náš ošetřující personál věnuje klientům pečlivou pozornost a péči, a velmi by mě proto překvapilo, kdybyste zjistila, že sestra Bridget zemřela z jiných než přirozených příčin. Měla slabé srdce a potíže s játry, jak už jsem vysvětloval tady vaší strážmistryni, a nikdo z nás nečekal, že tu s námi bude ještě dlouho, budiž jí země lehká.“

„Příčinu smrti necháme na soudním lékaři, když dovolíte. Ráda bych se na ni zašla povídat, je-li to možné.“

„Samozřejmě, to není problém. Už tam jsou vaši lidé z technického oddělení.“

„Také bych si chtěla promluvit s vaší hlavní ošetřovatelkou.“

„Ale jistě. Řeknu Nevině, že jste tu.“

Vedl je vestibulem k výtahu. Všichni čtyři se vtěsnali dovnitř a v trapném tichu stáli čelem k sobě a čekali, až výtah dojede do třetího patra. Jeden za druhým pak následovali Noela Pardoea chodbou. Při každém kroku mu zavržala levá bota, jako by zakejhala husa.

„Nechám vás tu,“ řekl ředitel nakonec, jako by se od nich snažil dostat pryč co nejdříve. „Až tu skončíte, sejdem se dole.“

Pokoj sestry Bridget shlížel na zahrady za pečovatelským domem, na rezavé stromy a kamenitou skalku, na níž byla namalovaná Panna Maria s Jezulátkem v náručí. Katie napadlo, že světilce vypadá, jako by čekala na autobus.

Vedle vysoké nemocniční postele stál Bill Phinner, hlavní technik, a vedle něj na zemi klečela jeho mladá podřízená,

která malým vysavačem sbírala vzorky ze strakatého zeleného koberce. Další technik poprašoval noční stolec u postele, aby z něj mohl sejmout otisky. Bill Phinner byl hubený muž s šedými vlasy sčesanými dozadu a propadlými, mrtvolně bledými tvářemi, čímž se podobal obětem, které byl povolán vyšetřovat.

„Dobré ráno, madam,“ pozdravil, aniž k ní zvedl pohled.

„Tak co se tu stalo, Bille?“ zeptala se ho Katie. V místnosti bylo nepříjemné horko, rozeprala si tedy několik knoflíků u kabátu.

U zdi po levé straně místnosti stála vysoká mahagonová skříň zaplněná knihami — většinu z nich tvořily bible nebo životy svatých — a náboženskými ornamenty a soškami. Nejvýraznější mezi nimi byla monstrance — podstavec nesoucí pozlacené kovové slunce s kruhovým krystalem uprostřed, v němž se vystavovala hostie, tělo Páně. Nacházel se zde také fialový růženec a sádrová soška svatého Františka s rozevřenýma rukama, kterého obklopovali ptáci a zajíci. Jeden ze zajíců měl ulomenou hlavu.

V patě postele ležela na složené peřině v igelitovém sáčku na důkazy světle modrá soška Panny Marie, kterou lékař vyňal ze sestry Bridget. Postavička přes průhledný plast hleděla s klidným výrazem v růžovém obličejí.

Katie přistoupila k posteli a zadívala se na sestru Bridget. Byla to žena s ostře řezaným profilem a velkým orlím nosem, špičatou bradou a tenkými vpadlými rty. Oči měla napůl otevřené, jako by dřímala, ale Katie si všimla, že jejich bělmo je poskvrněné drobnými lézemi, které vypadaly jako malí červení pulci.

„Petechiální krvácení oční spojivky,“ pronesl Bill svým nevýrazným hlasem suše. „Řekl bych, že ji udusili jejím vlastním polštářem.“

„Takže nezemřela z přirozených příčin?“

„Ani náhodou. Zadušení, bezpochyby.“

„A co ta soška?“

„Neposkvrněné srdce Panny Marie. Kvalitní kamenná a pry-skyřicová soška, ručně malovaná, dvacet pět celých pět centi-metrů vysoká, vhodná do interiéru i ven. Zespodu je značka výrobce — Pilgrim Fine Editions —, takže se nám možná po-daří vystopovat, kde byla zakoupena. Mohla podle mě stát i tři sta eur, možná i víc.“

„Jsou na ní nějaké otisky?“

„Několik částečných, ale jsou rozmazané. Až to vezmeme do laborky, je šance, že se nám je podaří zvýraznit.“

„A kdy ji do ní vrazili?“ zeptala se Katie. „Před udušením, nebo až po něm?“

Bill vyhrnul sestře Bridget dlouhou bavlněnou noční košili. Žena byla na kost vyhublá a na kůži se jí rýsovaly skvrny suché kůže a fialové kaňky, které způsobila choroba jater. Na pravém prsu měla velikou nachovou modřinu ve tvaru pŕlměsíce, nej-spíš od toho, jak ji útočník dolní hranou dlaně tlačil k posteli. Na břiše staré ženy se rýsovaly další modřiny a mezi šedým pubickým ochlupením se šklebila rozevřená vagína. Po vnitřní straně stehen se jeptišce táhl dlouhý pruh hnědé zaschlé krve.

Mladá technička, která vysávala koberec pod postelí, vy-pnula vysavač a vstala, takže kromě šustění jejího tyvekové-ho obleku pokoj ztichl. Bill chvíli držel noční košili odhrnutou a poté ji zesnulé opatrně a s taktem zase stáhl k nohám. Ne-musel nic říkat. Katie věděla, že pokud sestra Bridget krvácela, když byla napadena soškou, srdce jí stále bilo.